

Reconstituir l'horitzó emancipador del Comunisme

Al contrari del que van augurar revisionistes de tota mena, la crisi econòmica no ha portat a la palestra l'esperadíssima "crisi revolucionària" que naixeria espontàniament de les pròpies masses. Ni tampoc ha mostrat cap senyal que el proletariat revolucionari hagi de tornar al primer pla de la lluita de classes empès, com conjecturen els seus sabuts mantres, per aquesta legítima espontaneïtat resistencial dels oprimits. És més, la crisi del bloc imperialista occidental, que ha tornat a situar les contradiccions interimperialistes en primer pla, i la crisi de la *Restauració 2.0*, que trobem en l'Estat espanyol amb la creixent fallida del pacte de classes que va donar lloc al règim de 1978, no reflecteixen sinó el decurs d'una lluita de classes on, en absència del proletariat revolucionari, són només les fraccions de la burgesia les que es disputen el poder. La pèrdua de la Revolució Proletària com a horitzó emancipatori i l'esgotament del **Cicle d'Octubre** comporta la desorientació de la classe cridada a transformar el món. Però, al contrari del que assenyalen neoesquerrans i revisionistes varis, aquest esgotament de l'esmentat Cicle, de les seves premisses, no suposa la caducitat de les tasques històriques del proletariat, ni del marxisme com la seva ideologia.

La clau, en els nostres dies, resideix en les condicions subjectives (internes a la pròpia classe), en la inexistència de Revolució Proletària Mundial i de Partit Comunista, i no —com determina la ja caduca i economicista *teoria de l'ensorrament* que tant repeteix el revisionisme— en les condicions objectives (externes a la pròpia classe), ja assentades amb l'imperialisme. Per això, en aquest moment d'interregne entre dos cicles, perquè la ideologia pugui ser portada *des de fora* al moviment obrer —com va assenyalar Lenin i l'experiència històrica va ratificar—, l'avantguarda ha d'escometre primer una altra tasca teoricopràctica en el seu propi si: realitzar el **Balanç del Cicle d'Octubre** aplicant el marxisme al mateix marxisme per, a través de **la lluita de dues línies**, reconstituir la ideologia proletària en la seva posició de teoria d'avantguarda; i, al mateix temps i entrelaçant-se amb l'anterior, desenvolupar els vincles polítics i organitzatius per construir una avantguarda revolucionària.

Només una vegada resolta aquesta fase, que denominem **reconstitució ideològica**, podrem afrontar la tasca de **reconstitució política**, de fusió del socialisme científic amb el moviment obrer, que doni lloc al **Partit Comunista**, el qual no pot comprendre's burocràticament com una organització d'avantguarda, sinó com la fusió dialèctica entre avantguarda i masses, la qual cosa implica la transformació d'ambdós respectes, donant lloc al subjecte revolucionari. La revolució dels nostres dies ha d'exercir-se mitjançant la guerra civil revolucionària que construeixi, dirigit pel Partit Comunista i a través de **l'Exèrcit popular, Nou Poder** al seu pas; és a dir, la revolució avui solament pot dur-se a terme des de la **Guerra Popular**.

En definitiva, els comunistes conseqüents no poden ignorar durant més temps les tasques històriques que tenim per davant. Solament posant *la consciència revolucionària al comandament* del procés revolucionari i aixecant, defensant i aplicant la bandera de la reconstitució ideològica i política del comunisme, crearem les condicions subjectives per al relançament de la **praxi revolucionària**, per l'autotransformació que alliberarà als oprimits de tot el món de les cadenes vexatòries a les quals es veuen sotmesos per la societat de classes.

Per la Reconstitució ideològica i política del comunisme!

Contra el capital i les seves crisis, per la Revolució Socialista!

Comitè per la Reconstitució

1 de maig de 2018